

odůvodňuje ustanovení, že se odpůrce této námitky výslovně vzdal. Konečně ani osoba oprávněného dle předloženého návrhu smlouvy nesouhlasí s exekučním titulem, neboť dle rozsudku jest oprávněným František P., dle smlouvy má býti vtěleno právo vlastnické Josefu P. Z těchto okolností plyne, že ani při nejliberálnějším výkladu exekučního titulu a nepřihlíží-li se jen k němu, nýbrž i k obsahu jeho spisů sporných, nelze exekuci žádanou povolití a není také věcí soudu exekuci povolujícího, aby předloženou smlouvu, tvořící jeden celek, v souhlas s titulem exekučním uváděl.

### Čís. 768.

**Pro žalobu o zrušení exekuce na základě exekučních titulů § 1 čís. 10 a 12 až 14 ex. ř., jež opírá se o skutečnosti, nastavší před vznikem exekučního titulu, příslušným jest soud.**

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 943/20.)

Proti žalobci byla vedena exekuce na základě výměrů Úrazové pojišťovny dělnické ze dne 27. srpna 1913 a 25. dubna 1914. Žalobce domáhal se na soudě zrušení exekuce, tvrdě, že byl již roku 1902 prohlášen soudem za šíleného, takže jsou neplatna právní jednání, jež dala podnět ku zmíněným exekučním titulům. Procesní soud první stolice o žalobě věcně rozhodl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i řízení jemu předcházejší. **Důvody:** Z celého obsahu žaloby je patrné, že žalobce upírá exekučním titulům t. j. výměrům úrazové pojišťovny dělnické v Praze právní platnost z toho důvodu, že vymáhaný nárok vůbec ani platně nevznikl. Dle podstaty a povahy své jest tato žaloba opoziční žalobou po rozumu § 35 ex. ř., čelící svým konečným návrhem jediné k tomu, by exekuce na základě řečených exekučních titulů povolena, byla jako bezúčinná zrušena. Leč v tomto případě jde o nárok úrazové pojišťovny dělnické na pojistné příspěvky z podniku, úrazovému pojištění podrobeného a exekuční titul záleží ve výměru řečené úrazové pojišťovny, jehož vykonatelnost byla zemskou politickou správou potvrzena, běží tedy o exekuční titul v § 1 čís. 13 ex. ř. naznačený. Dle § 35 odstavec druhý ex. ř. jest však opoziční žaloba proti nároku, opírajícímu se o exekuční titul tohoto druhu (§ 1 čís. 13 ex. ř.) nepřijatelnou a pořad práva je tu vůbec vyloučen a mělo jakékoli soudní řízení o této opoziční žalobě býti odmítnuto, poněvadž konečným cílem jejím jest, aby povolené exekuční úkony byly zrušeny pro neplatnost exekučního titulu. Jednal-li tedy první soud o žalobě na pořad nenáležející, bylo řízení i rozsudek jako zmatečné z moci úřední zrušiti (§§ 471, 473, 477 čís. 6 c. ř. s.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a nařídil odvolacímu soudu, by dále ve věci jednal.

### Důvody:

Rekurs dlužno pokládati za přípustný, poněvadž z důvodů usnesení v odpor vzatého plyne, že soud odvolací zamýšlel žalobu odmítnouti, ač to proti předpisu § 478 c. ř. s. nevyslovil. Jde tu tedy o usnesení dle

§ 519 čís. 2 c. ř. s. Rekursu nelze upřítí oprávněnosti. Odvolací soud vychází z názoru, že přítomná žaloba jest dle své podstaty a povahy žalobou opoziční dle § 35 ex. ř. a že následkem toho dle odstavce druhého tohoto § jest pořad práva, poněvadž jde o exekuční titul v § 1 čís. 13 ex. ř. naznačený, vyloučen. Avšak předpokladem žaloby opoziční dle § 35 ex. ř. jest, aby námitky proti nároku spočívaly na takových skutečnostech nárok zrušujících, které teprve po vzniku exekučního titulu nastaly. Žalobce o takovéto skutečnosti žalobu neopírá, nýbrž tvrdí, že byl usnesením krajského soudu v Ch. ze dne 8. listopadu 1902 prohlášen za šíleného, že teprve usnesením ze dne 20. července 1919 bylo opatrovnictví pro šílenost na něho uvalené zrušeno a že tedy v době, kdy opatrovnictví nad ním bylo vedeno, žádné právní jednání předsevzítí nemohl. Tato skutečnost, totiž ztráta svéprávnosti žalobcovy nastala tedy již před vznikem exekučního titulu a nelze proto žalobu na zrušení exekuce z tohoto důvodu podanou pokládati za žalobu opoziční dle § 35 ex. ř. Následkem toho neplatí tu také ustanovení odstavce druhého tohoto §u, dle něhož byl by pořad práva vyloučen, nýbrž náleží soudům, aby o žalobě na zrušení exekuce, opírající se o jiný než v § 35 ex. ř. uvedený důvod, rozhodly.

#### Čís. 769.

**Smír, jímž zavázal se nájemce k vyklizení bytu, jakmile mu bude přikázán jiný byt, má ten smysl, že povinnost k vyklizení nastane, bude-li nájemci přikázán náhradní byt, do něhož se bude moci nastěhovati. I tu i onu podmínku nutno prokázati tak, jak předpisuje § 7 ex. ř.**

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 953/20.)

Václav K. zavázal se pronajímateli soudním smírem ze dne 30. června 1920, že vyklidí najatý byt, jakmile mu bude přikázán jiný byt. Na základě potvrzení obecního úřadu, jímž byl Václavu K-ovi přikázán zabraný byt, aniž by byla vytčena doba, kdy se může nastěhovati, žádal pronajímatel, by povolena byla exekuce vyklizením. Soud prvé stolice exekuci povolil, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Třebaže Václav K. soudním smírem ze dne 30. června 1920 se zavázal, že vyklidí najatý byt, jakmile mu bude přikázán jiný byt, nelze přece rozumně vykládati tento smír jinak, než tak, že Václav K. má vykliditi byt, jakmile mu bude přikázán náhradní byt, do něhož bude se moci nastěhovati. Vždyť náhradní byt, do něhož nastěhovati by se nemohl za nynějších poměrů neměl by pro něho žádné ceny a žádného významu. Dlužno tedy míti za to, že ve smíru, tedy v exekučním titulu, byla vykonatelnost nároku na vyklizení učiněna závislou na skutečnosti výše naznačené, totiž na tom, že Václavu K-ovi bude přikázán náhradní byt, do něhož bude se moci nastěhovati. V tom případě však mohla dle poslední věty § 7 ex. ř. exekuce nuceným vyklizením býti povolena jen tehdy, kdyby bylo listinou veřejnou nebo veřejně ověřenou prokázáno, že nastala